

αναποδιά

αναποδιά, η, ουσ. [<ανάποδος + κατάλ. -ιά]. **1.** η αναπάντεχη δυσκολία, η αναπάντεχη κακοτυχία: «μου 'τυχε μια αναποδιά στη δουλειά και μ' έριξε πίσω δυο βδομάδες». **2α.** η δυστροπία, η παραξενιά του χαρακτήρα: «πρόσεχε, μην κάνεις πάλι καμιά αναποδιά εκεί που θα πάμε, και μας φέρεις σε δύσκολη θέση!». **β.** η αταξία: «δεν μπορείς να περάσεις μια μέρα χωρίς αναποδιά;». **3.** το κακό σημάδι, ο κακός οινός: «το 'χει για αναποδιά να δει πρωί πρωί παπά στο δρόμο του». **4α.** στον πληθ. **οι αναποδιές**, (γενικά) οι απρόσμενες σοβαρές δυσκολίες της ζωής: «είμαι μαθημένος στις αναποδιές και δεν το βάζω κάτω». (Λαϊκό τραγούδι: *όσες κι αν βρεις αναποδιές ξέρεις και καθαρίζεις, κοιλοπονάς πολλές φορές απ' τις σκληρές αναποδιές κι εσύ καλαμπουρίζεις*). **β.** (γενικά) οι αταξίες: «άσε τις αναποδιές, γιατί θα τις φας».

- *κάνω αναποδιές*, *κάνω αταξίες*, *ατακτώ*: «είναι πολύ αναποδιάρης κι απ' την ώρα που θα ξυπνήσει, μέχρι να 'ρθει πάλι η ώρα να κοιμηθεί, κάνει συνέχεια αναποδιές».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας